

1. Metoda werbo-tonalna

Opracowana przez prof. Petera Guberinę. Metoda ta reprezentuje jedno z podejść z metody audytywno-werbalnej, łączy się z jej założeniami. Bardzo ważnym aspektem w tej metodzie jest wykorzystanie aktywności motorycznej (ruchu), a także pobudzenie czucia między innymi przez stymulację wibracyjno-dotykową, by rozwijać odpowiednie umiejętności słuchowe, a także językowo-komunikacyjne dziecka. Rozwój językowo-komunikacyjny dziecka ma rozwijać się w oparciu o uszkodzony zmysł słuchu, ale w połączeniu ze stymulacją czuciową, wzrokową oraz motoryczną.

Wyjątkową i wykorzystywaną przez nas grupą ćwiczeń z tej metody są **zabawy fonetyczne**. Służą wywołaniu wokalizacji lub **gaworzenia**. Wykonywane one są z wykorzystaniem zabawek, które wprawiane są w ruch.

Źródło: A. Lorenc, Metoda werbo-tonalna, [w:] Surdologopedia teoria i praktyka, red. E. Muzyka-Furtak

Głuzenie- wszystkie dzieci, także z wadą słuchu głużą

Gaworzenie- dzieci ze znacznymi wadami słuchu nie gaworzą, możemy wywołać gaworzenie np. w oparciu o elementy z tej metody.

1. Metoda audytywno-werbalna:

Jest to sposób postępowania terapeutycznego, który polega na zastosowaniu technik, strategii oraz procedur, mających przyczynić się do optymalnego rozwoju mowy za pośrednictwem słuchu. Metoda kładzie nacisk na **percepcję słuchową**, zgodnie z zasadą "słuchaj i patrz". Inne zmysły są angażowane w mniejszym lub większym stopniu, w zależności od konkretnych metod (np. werbo-tonalna, całościowa). Zmysł słuchu pełni funkcję prymarną.

Główna zasada (organizacja AVI):

Każde dziecko (z każdym ubytkiem słuchu) może rozwinąć u siebie umiejętność słuchania oraz opanować mowę (komunikację werbalną) wykorzystując nawet minimalne zyski z resztek jakie posiada.

Podstawą z jakiej często korzystamy w obrębie tej metody jest **wychowanie słuchowe**, czyli budowanie doświadczeń akustycznych (od reakcji na dźwięk przez różnicowanie, identyfikację, rozumienie) za pomocą indywidualnie zaprogramowanych ćwiczeń słuchowych.

Źródło: A. Lorenc, Z.M. Kurkowski, Metoda audytywno-werbalna, [w:] Surdologopedia teoria i praktyka, red. E. Muzyka-Furtak, wyd. Harmonia

3. Metoda Krakowska:

Jest to terapia neurobiologiczna i stymuluje wszystkie funkcje poznawcze naszego dziecka. Podstawowe założenie: naśladowanie kolejnych etapów rozwoju dzieci bez trudności i wyzwań. Twórczyni: prof. dr hab. Jagodę Cieszyńską.

Metoda ta wychodzi z założenia, że powinniśmy dostarczyć dziecku wiedzę, której nie może samodzielnie nabyć. Jej założenia opierają się na tezie neurobiologicznej. Jaka to teza? Zdolność do powstawania nowych synaps ma się nigdy się nie kończyć i być zależna od doświadczeń które dostarczamy naszemu dziecku.

Jeden z głównych elementów terapii, jednak NIE JEDYNY, jest Symultaniczno-Sekwencyjna Nauka Czytania.

Źródło: na dzień 24.03.2020r., <https://centrummetodykrakowskiej.pl/metoda-krakowska>

4. Metoda Dialogu i Narracji, czyli Świat

Opowiadany:

Jest to metoda opierająca się na wykorzystaniu scenariuszy obrazkowych, które stały się częścią programu terapii językowej. Powstała na potrzeby dzieci z wadą słuchu jednak doskonale spełnia swoją rolę w rozwijaniu mowy dzieci (i nie tylko) zarówno z różnymi wyzwaniami i trudnościami jak i bez nich. Scenariusze oprócz tego, że są opowieścią, mają ogromny potencjał pomysłów, a ich fabuła daje nam pretekst do nadawania treściowej zawartości zabawom oraz ćwiczeniom. Do opowieści dodajemy różne aktywności dziecka, zabawy, manipulowanie (przez inscenizację), słuchanie, ruch i wiele innych. Jest to inspiracja, nie szablon i daje nam ogromne możliwości. Do każdej opowieści dołączony jest scenariusz, w którym mamy: treść obrazków, tekst opowiadany, charakter scenariusza, rekwizyty, zabawy wokół fabuły, zabawy słuchowo-ruchowe oraz rozwijanie mowy.

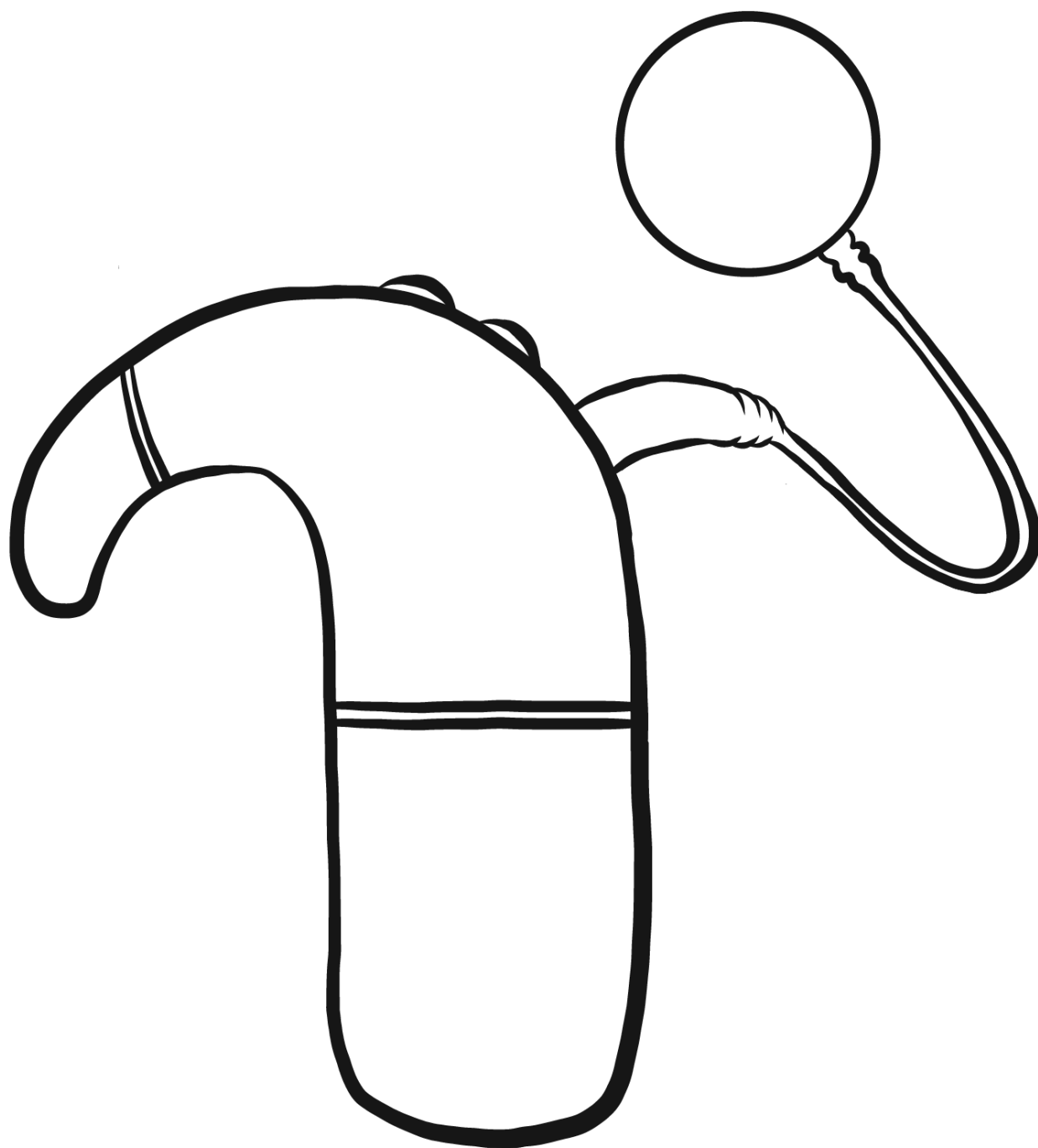
Źródło: D. Szubstarska, B. Bednarska, Nowy Świat Opowiadany, wyd. Harmonia

5. Fonogesty

To ruchy ręki (jednej), dyskretne, które towarzyszą wyraźnemu mówieniu, pomagające wsłuchać się w mowę i precyzyjniej odczytywać mowę z ust. Nie są one podobne do języka migowego, ponieważ gesty te same w sobie nic nie znaczą. Nie zastępują one także mówienia, wyrazów, liter, a mają na celu UZUPEŁNIĆ widoczne ruchy narządów artykulacyjnych, by precyzyjnie i szybko odróżniać wymawiane głoski. System fonogestów odpowiada naszemu systemowi fonetycznemu.

Źródło: K. Krakowiak, Wizualizacja mówienia i wychowanie językowe z zastosowaniem fonogestów [w:] Surdologopedia teoria i praktyka red. E. Muzyka- Furtak.

6. Język migowy

AKADEMIA SURDOLOGOPEDY